

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365627263744/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

paa Spedalskkehospitalet paa Arge, han havde lige godt ødt sig fordærvet i Kvanner kort forinden, det er jo almindelig kendt!

Det svarede Barbara ingenting til, men pludselig sagde hun: — Er du glad over, at du skal giftes, Gabriel?

Hun vilde gerne tale om noget andet end Kvanner.

— Glad, sagde Gabriel, hvad Fanden skal jeg være glad for?

— Ja, glad for Suzanne, for Eksempel?

— Hm. Skal jeg ikke ogsaa være glad for Barnet, synes du? Nej, ved du nu hvad!

Han sad med Albuerne hvilende paa Knæene og stirrede ned i Græsset. Pludselig saa han paa Barbara og lo: — Næh, saa maa man sige, at der var en, der var betydelig mere behændig den Aften.

Et leende Gisp undslap Barbara.

— Du tager fuldstændig Fejl! raabte hun ivrigt. Latter og Indignation brødes i hendes Stemme, hun begyndte saa smaat at rødme. Men det lykkedes hende ikke at blive vred.

Gabriel sad i lydløs Latter og betragtede hende. Han havde den samme venligt norgaaende Mine som om Morgenen. En enkelt Gang sendte han Præsten et ransagende Blik. Det var første Gang, han saa paa ham. Hr. Poul havde det samme tillukkede Udtryk, der sagde, at han holdt fast.

Men Barbara skyndte sig at tale om noget andet.

— Vil du meget nødtigt giftes med Suzanne? spurgte hun Gabriel.

— Ja det skal Guderne vide, sukkede han oprigtigt. Unægtelig kunde jeg have tænkt mig noget andet.

Et behaget Smil lyste op i Barbaras Ansigt. Igen undslap der hende en lille Latter.

— Ja men Gabriel, sagde hun og lukkede flere Gange Øjnene, maaske ... maaske du kan lade være?

Gabriel fik et ganske besynderligt Ansigtsudtryk. En overmægtig forfængelig Tænke slagrede et Sekund i hans Hjerne. Hans Underlæbe blev saa slap.

— Lade være? sagde han med usikker Stemme.

Barbara blev ved med at betragte ham og blinkede stadig ganske langsomt. — Ja, jeg mener, at maaske er det ikke nødvendigt, sagde hun sagte og lidt tøvende.

— Gu er det nødvendigt, sagde Gabriel uden Overbevisning.